

Alles is een avontuur

Schrijver: Sierk Meijer
Coverontwerp: Illusion, Sierk Meijer
ISBN: 9789403726175
© 2024 Sierk Meijer

Alles is een avontuur

Verhalen, ervaringen en andere stukjes.

Sierk Meijer

Inhoud

Toen de mail verdween uit Emmen	7	Du fromage Francais Van Blonde Bep	79
De Architect	11	en Klein Derkie	81
Adrenalinetrip	13	Fluitje van 1 cent	87
España	17	Intrige	91
Sprakeloos	19	Emoties	95
Sticker	23	Handel	97
Summer of love	25	Noodweer	103
Crazy Horse	31	Puur	105
Brommerautootje	35	De Wiedeweerga	109
Haantjes	37	Masterclass	111
Pinkpoppetje	43	Tête a tête	119
De Chauffeur	45	In de kast	121
Patat	51	Ramen	127
Wakey wakey!	53	Hot Pot	131
Toy Dolls	57	Koud	135
CUT!	59	De moord	
Vis	67	van Moeke Joukje	137
Wie de dood vreest	69	Bits & Pieces	141
Vijftig cent	73	...	155
Stardust	75		

Toen de mail verdween uit Emmen.

Ze klonk behoorlijk overstuur aan de telefoon: 'Bent u de computerdokter?' 'Ja.' zei ik maar, want dat had ik immers zelf in de krant gezet. 'Wat kan ik voor u doen?' 'Ik hoop dat u me kunt helpen!' riep ze: 'Ik ben alles kwijt!' Dat leek een serieuze zaak. 'Ik ga mijn uiterste best voor u doen, mevrouw!' zei ik. 'Wat bent u precies kwijt?' 'Alles! Al mijn email! Helemaal kwijt!' 'Dan moet ik even bij u langskomen, mevrouw. Schikt het morgenmiddag?' Je bent ondernemer of je bent het niet en als je een opdracht krijgt, dan ga je er voor, dus daar was ik, hopeloos verdwaald.

Het was een vrij nieuwe wijk, ingericht voor optimaal woongenot, en toen ik er een half uurtje had rondgedwaald, wist ik zeker dat ik er nooit weer heen wilde. Het was een akelig doolhof, waar een straat zomaar op vier verschillende plekken kon zijn. Speels ingericht, knus en schattig, dat wel, maar als je ergens heen moest kwam je er gewoon niet. Ik was het nummer dat ik zocht al drie keer tegengekomen, maar dan bleek het toch een andere straat te zijn.

Maar zomaar ineens, toen ik een bezorgbusje inhaalde, stond ik voor het aangegeven adres. En hoewel er binnen honderd meter niet direct een parkeerplaats te vinden was, lukte het me uiteindelijk toch om een plekje te vinden. Toen ik aanbelde, deed ze meteen open. Ze was precies zoals ik me had voorgesteld, een gemoedelijk uitzierende oudere vrouw met vriendelijke glimlach. 'De computerdokter!' riep ze, en wees naar mijn koffertje. 'Kom erin, ik heb de koffie klaar!' Ik werd meegetroond naar een gezellig ingerichte woonkamer waar een klein, grijs gekruld kefhondje al opgewonden blaffend rondscharrelde. Ze wees naar een gebloemd-met-eiken fauteuil: 'Ga zitten, jongen. Je lust vast wel een kopje koffie? Melk en suiker?' 'O, zwart graag!' zei ik, terwijl ik wat om me heen keek. Het huisje was zeer netjes ingericht, met veel eikenhout en comfortabele kussens. Aan de wand een niet te grote, maar wel dure televisie. In een hoekje stond de mand van het hondje, en naast mij een grote stalen kooi met een grijze roodstaart die me argwanend aankeek. Ze zag me kijken. 'Dat is Bram' zei ze.

‘Zeg eens dag tegen die meneer, Bram!’ Maar Bram krijste hard en bleef me strak aankijken.

‘Hij is het niet gewend, zie je?’ zei ze. ‘Er komt hier nooit iemand. Alleen mijn vriendin, zo nu en dan, maar vaak ook weken niet, want die heeft het heel druk. Ze is directrice van een tehuis. Maar soms komt ze langs en dan kijken we samen TV.’ Ze scharrelde naar de keuken om de koffie te halen en kwam terug met twee gebloemde kopjes op schoteltjes. ‘Zo, gezellig!’ ‘Wil je er een koek bij? Ik ben speciaal naar de bakker geweest!’ En terwijl ze nog praatte, had ze al een schoteltje met een gevulde koek neergezet. Zo’n goeie, met van die harde randjes. Ze ging tegenover me zitten.

Of ik wel eens eerder in deze buurt geweest was? ‘Nee, maar het ziet er wel leuk uit, vast ook wel gezellig?’ zei ik. Je kunt niet meteen gaan klagen als je bij een klant over de vloer komt, vooral niet als die speciaal koeken voor je gekocht heeft. ‘Ja, leuk buurtje, maar wel heel stil.’ zei ze. ‘Niemand kent elkaar hier. Ze zijn allemaal de hele dag aan het werk. Alleen zoals nu, op zaterdag, dan is er wat leven.’ ‘Ja, dat zie je tegenwoordig veel’ zei ik maar. ‘Als je ouder wordt, komen er steeds minder mensen langs’ zei ze, terwijl ze voor zich uit keek. ‘De een gaat dood, de ander kan niks meer, dat hoort er bij. En dan zit ik alleen met Bram en Keessie hier. Die blijven altijd bij me, hè jongens?’ Ik wist niet zo goed wat ik moest zeggen, dus ik knikte maar.

‘Wat wel jammer is, is dat mijn zoon ook niet meer komt.’ zei ze. ‘Ik weet niet of er wat is, we konden altijd goed met elkaar. En met zijn eerste vrouw ook, die kwam hier best vaak. Maar nu, met die nieuwe, hè, ik weet het niet. Ze is hier maar een paar keer geweest en, nou ja, we mogen elkaar niet.’ Ze bleef weer even stil. ‘Weet je wat ik denk?’ zei ze ineens, ‘ik denk dat het een opvreter is. Ze keek zo om zich heen toen ze hier was. En ik ben vierentachtig, hè, ik ga straks een keer dood. En dan staat ze wel klaar. Maar ik heb het uitgezocht, ik laat alles na aan een stichting. En die moeten dan voor Bram en Kees zorgen, dat hebben we bij de notaris vastgelegd. Krijgt ze mooi niks!’

Ze lachte echt hartelijk en keek me weer aan. 'Wil je nog een kopje koffie? En je hebt je koek nog niet op!'

Toen ze terugkwam met twee kopjes zei ze: 'Maar ik praat veel te veel! Dat heb je met oude vrouwtjes, he? Vertel eens wat over jezelf! Ben je getrouwd? Kinderen?' En zo kletsten we honderduit, totdat ik me toch wat ongemakkelijk begon te voelen en zei: 'Maar ik ben hier voor uw computer, moet ik daar niet eens naar kijken?' Ze lachte weer: 'Het is ook zo gezellig! Maar kom maar mee, hier istie, ik ben de hele mail kwijt, kijk maar!' en ze wees naar een plekje op het scherm: 'Kijk, hier stond hij altijd, en dan klikte ik daar op, en dan had ik mijn mail!' Ik keek in het startmenu, en daar stond Outlook Express. Dus daar maar eens op geklikt. 'Is dit uw mail?' 'Och, jongen, wat ben ik blij!' riep ze. 'Ik dacht dat ik alles kwijt was, maar het is er nog gewoon! Dank je wel!' 'Zal ik hem weer op die plek op het scherm zetten?' vroeg ik en voegde meteen de daad bij het woord: 'Kijk, daar is hij al!'

Ik deed nog wat standaarddingetjes om de boel wat op te schonen, kijken of er nog virussen of zo op zaten, maar toen was het al vrij snel klaar. Er mankeerde helemaal niks aan die PC, alleen een ikoontje op het scherm. Ik was nog geen kwartier bezig geweest. Dus ik ging maar staan: 'Hij is helemaal goed hoor, mevrouw!' Ze keek oprecht dankbaar. 'Dank je jongen! Ik ben hier zo blij mee! Hoeveel krijg je van me?' Ja, dat was wel een dingetje. Wat vraag je voor een kwartiertje werk, als kleine zelfstandige? 'Ik heb niet zoveel gedaan' zei ik. 'Ik kan u eigenlijk niet meer dan tien euro vragen. En het was heel gezellig, zullen we dat dan maar doen?'

Maar toen keek ze ineens heel streng. 'Nee, dat kan niet, je moest hier helemaal heen rijden en je bent hier al anderhalf uur! Dat zou toch minstens vijftig euro moeten zijn!' 'Ja, normaal wel' zei ik: 'maar ik heb niks gedaan! Alleen maar koffie gedronken en koek gegeten!' Daar wilde ze niks van weten. 'Je hebt het wel verdiend!' zei ze en stak me een briefje van vijftig toe. En toen ik mijn koffertje pakte om weg te gaan, kwam ze met een papieren zak aan: 'Neem die laatste koeken

maar mee voor je gezin, die krijg ik toch niet op! En de volgende keer mag je vrouw ook wel meekomen, anders zit ze ook maar zo alleen.'

7 september 2022

De Architect.

Heel lang geleden, 1991, werkte ik als meewerkend voorman in ploegendienst in een fabriek, en dat vond ik maar wat spannend. Wel een hele leuke baan, maar je kreeg heel vaak met situaties te maken waarin je dacht: "Kut, wat moet ik hier nou weer mee?"

Ik kwam er altijd wel uit, maar het was wel vaak een heel avontuur en aan het eind van zo'n dienst had ik de kop wel vol. Nou was ik een tijdje eerder gestopt met roken en ik had bedacht dat ik me maar eens wat gezonder moest gedragen, dus had ik mijn auto pardoes verkocht en ploegde iedere dag op mijn racefiets heen en weer naar Drachten, toch al gauw een kleine dertig kilometer per dag. Hoe krijg je het in je hoofd, maar dat had ik zo bedacht, dus dat deed ik.

Daarnaast schreef ik iedere dag aan mijn Roman, die de wereld op zijn grondvesten zou doen schudden als ik hem eerst maar eens op papier had, dus het was best een drukke tijd met veel serieuze zaken. Maar je maakt soms van die dingen mee die zichzelf gewoon als een verhaal neerzetten en dan kan het niet anders dan dat je dat opschrijft.

Dat was ook het geval toen ik een avond laat over een donker zandweggetje naar huis fietste en dat verhaal had ik ingestuurd voor Mens en Gevoelens, het blad van Paul Haenen, en die had het nog gepubliceerd ook!

Ik was zo trots als een aap met zeven lullen dat mijn verhaal in dat blad stond, mijn eerste landelijke publicatie, en ik blééf het maar lezen. Maar dat was het dan wel. Verder gebeurde er niks. Beetje anticlimax. Dus ik ging maar gewoon door met mijn baan in productie en mijn Roman waar de wereld nog raar van op zou kijken.

Maar een paar maanden later lag er een vreemde enveloppe in de bus, handgeschreven met een netjes ouderwets handschrift, van een adres in Zuidhorn dat ik totaal niet herkende. Het bleek een lange brief, acht kantjes en allemaal in dat precieze handschrift, van een man die mijn

verhaal in het blad gelezen had en hij vond het mooi! Hij was niet van het soort publiek dat ik verwacht had, deze man was 50 jaar ouder dan ik en architect. Maar ik was geïntrigeerd, schreef hem een brief terug en deed er nog een verhaal bij, en binnen een week was er weer een brief, nu met een verhaal van hem erbij! Onze verhalen waren heel verschillend, ook onze kijk op de wereld lag een heel eind uit elkaar, maar we vonden het allebei fascinerend en stuurden elkaar een jaar lang iedere week dikke enveloppen met schrijfsels. Dat ging niet altijd zonder slag of stoot, we waren het vaak niet met elkaar eens en het gebeurde wel dat de oude man me ronduit uitlechte omdat ik iets had geschreven wat niet kon. Maar ik genoot ervan.

Plots kreeg ik niks meer terug. Ik wachtte twee weken, drie weken, begon me ernstig zorgen te maken. Wat zou er met hem zijn? We stuurden elkaar iedere week een brief, dat miste niet. Hij had ook niet laten blijken dat er iets mis was. Had ik hem beledigd of zo? Wat zou er aan de hand zijn?

Een maand later kreeg ik een brief. Van zijn zoon, die vertelde dat de oude architect een hartaanval had gehad en was overleden. Hij wist hoe zeer zijn vader onze correspondentie op prijs stelde en wilde me daarom toch op de hoogte stellen en bedanken voor alles wat ik voor zijn vader gedaan had. Hij had ongelooflijk genoten van de best wel heftige stukken over en weer.

Goh. De man die zo plotseling was binnengekomen, was ook net zo plotseling weer weg. Ik had het gevoel dat ik hem heel goed kende, maar ik had hem nooit ontmoet. Heel vreemd. Maar na verloop van tijd begon ik in te zien hoe mooi dit was, dat twee mensen die een heel verschillende achtergrond hebben en waar vijftig jaar tussen zit, toch zo bij elkaar kunnen komen. Eerder deze week vond ik het verhaal terug dat de briefwisseling destijds in gang zette:

Adrenalinetrip.

Iedere zenuw in mijn moede lijf giert van de stress - opgelopen tijdens een zeer hectische late dienst in de fabriek - als ik 's avonds om kwart voor elf mijn fiets bestijg. Dertien kilometer naar huis fietsen zal de gemoederen een beetje tot bedaren kunnen brengen. Maar na ongeveer een kilometer weet ik dat het niet genoeg zal zijn. Er is zoveel spanning opgebouwd dat dat niet met rust alleen te verhelpen valt, en ik weet bijna zeker dat ik straks met een pest- humeur thuis kom en een nacht van woelen en draaien tegemoet ga.

Wat te doen? Er zit maar één ding op. Het Uiterste Paardemiddel. Ik huiver en krijg kippevel bij de gedachte, besluit toch door te zetten. Ik Zal Naar Huis Fietsen Door De Monniksgreppel!

Bijna achthonderd jaar geleden uitgesleten door monniksvoeten kronkelt het zich voort, verborgen door enorme bomen, over een stuk van zo'n vijf kilometer nog te befietsen, komt uit vlak bij mijn woonplaats, wordt dan doorsneden door een klinkerweg en strekt zich schier onbegaanbaar uit tot de begraafplaats waar het klooster van Buwe Harkema eens stond. Zoals het daar ligt, grimmig, donker en zanderig, kreeg het in vroeger tijden in de vuige volksmond al snel de lugubere naam 'Spokenpad'. Het werd er niet anders van maar groef zich alleen maar dieper in het struweel. Op die leeftijd ben je niet meer zo snel beledigd.

Voor mij ligt nog zo'n drie kilometer gewone maar eenzame en donkere asfaltweg, een soort voorgeborchte voor de Monniksgreppel. Ik fiets rustig, mechanisch, mijn hoofd nog vol spanning, en zoek al fietsend mijn walkman-met-heel-hifi-koptelefoon op. Muziek van Jethro Tull zal mij begeleiden op deze tocht. Terwijl ik mijn koptelefoon opzet ziet mijn ooghoek een vage beweging aan de kant van de weg. Ik ruk mijn hoofd om maar zie niks. Vooruitkijkend neem ik weer die net wegglippende beweging waar en boven het geluid van de wind uit schuifelt er iets langs de struiken. Het blijkt slechts een koe die onrustig slaapt in haar weiland. De gitaar van Martin Barre

schuurt over mijn trommelvlies, mijn lichaam past zich al snel aan aan het ritme van de drums. Ik fixeer op de lichtvlek van mijn koplamp die allang niet meer door een dynamo wordt gevoed, maar—zoals het een high-tech mens betaamt—door een pakketje oplaadbare cellen. Kon ik maar zo gemakkelijk van mijn spanning afkomen als die cellen.

Als ik langs het slapende hertenkamp kom, waar een pauw bovenop het geitenhok zit te wiebelen, bromt Ian Anderson in mijn oor: “All kinds of animals coming here.” Toepasselijk. “Occasional demons, too.” Lijkt wel een weerbericht, hier en daar een demon, denk ik. Ik giechel een beetje maar het voelt niet lekker aan, onnatuurlijk. Je lacht wel, denk ik, maar je bent niet blij. Tot nu toe stonden er nog straatlantaarns om de vijfhonderd meter, maar de laatste komt in zicht en de zwarte mond van de Monniksgreppel nadert in rap tempo. Daar geen huizen met verlichte raampjes zoals hier, slechts kilometers zandpad tussen bomen, zo oud dat het mij duizelt. Kippevel houdt stug aan. Dan steek ik voor de laatste maal over, fiets langs de laatste boerderij. Op het bordje aan de kant van de weg had net zo goed ‘Einde Bewoonde Wereld’ kunnen staan als ‘Fietspad’.

Voor mij ligt een strook beton van een halve meter breed met daarnaast, gescheiden door een keurige rij scherpgepunte, rechtopstaande bielzen, dat verdomde zandpad. Aan weerszijden bomen en struiken. Achter mij klinkt een hoge, schelle kreet. De stem van de rede haast zich mij te vertellen dat het alleen maar een pauw is. Vaag hangt er een meloenpunt maan boven de boomtoppen zodat de lucht iets verlicht wordt. Boven de inktzwarte bomen zweven zwarte slierten ding. Waarschijnlijk vleermuizen, denk ik, maar ik overtuig niemand. Om mij heen heerst absolute duisternis. De grond trekt damp en koud op. Doet mij huiveren. Tull speelt angstaanjagend fluit en zingt over zwarte katten op de kade. Ook mijn nekhaar staat nu rechtop. Plotseling barst er iets los, pal naast mij. Iets vliegt luid fladderend op! Mijn hart lijkt even stil te staan. Als het weer begint te kloppen, bonkt het zo hard in mijn oren dat het de schelle stem van Anderson overstemt. Ik tril over mijn hele lichaam. Mijn brein probeert contact met me te krijgen, me te vertellen dat het alleen

maar een koppel eenden was en dwingt me te concentreren op de lichtvlek van mijn koplamp op het beton. Daardoor merk ik dat het licht steeds zwakker wordt. Vergeten op te laden. Shit! Dit was niet de bedoeling. Straks zit ik zonder licht op dit ellendige pad! Maar het licht wordt steeds zwakker, ik moet naar een lagere versnelling schakelen om niet tegen die puntige bielzen op te fietsen, stel je voor dat je daar op valt, buik opengereten, ingewanden uitpuilend, doodbloedend tussen....

Visioenen van Lovecraft-monsters trekken aan mijn geest voorbij terwijl de zangstem verandert in de huil-hikkende lach van de krankzinnige Abdoel Alhazred. Dicht in mijn oor balkt het onheilspellend: "Lee-et's go in wet corridors, dive down drains." Hysterie breekt uit. En mijn hoofd slaat wild heen en weer zonder dat ik er controle over heb. En achter mij is geen licht meer te zien en voor mij ook niet en mijn koplamp sterft langzaam af. Nat en koud raakt aan mijn blote hand, doemt voor me op, slaat hard in mijn gezicht. Ben ik dat, die daar zo hard gilt? In mijn oor buitenaardse geluiden. Mijn denken raakt volkomen blank terwijl takken vol bladeren in mijn gezicht slaan, mijn lijf trilt en ik verkleum tot op het bot bij macaber mandolinespel en het geluid van de helse fluit.

Na honderd jaar van blinde paniek zie ik een licht in de verte. Straatlantaarn! Jezus! Nog nooit zo blij geweest. Maar achter mij loert nog steeds het donker en mijn lamp is slechts een heel klein geel puntje. In de verte flikkert iets, nadert, is ineens weg en verschijnt weer na een harde klap van natte takken in mijn gezicht. Adrenaline bruist uit mijn oren als ik eindelijk de weg bereik. Maar dan valt ineens alle spanning weg. Ik besta nog. Ik ben niet eens door de duivel opgevreten. Een innige dankbaarheid welt op als al mijn haartjes één voor één gaan liggen en mijn hele geest is gevuld met een enkele gedachte:

Wat was dát lekker!

september 1991

